

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518548256/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Jagtlovene – men længe forgjæves – stræbte at gvæle, til den omsider hændede i nogle Knist. Ved et Ryst med Hovedet og et Vink med Haanden paabød han mig Taushed og betog mig tillige min utidige Frygt. Da Vejret var saa stille, maae de andre Skyttere ogsaa have hørt mit barnagtige Udraab, men og med mere Selvbeherskelse gottet sig derover. – Det var min første Flause; men det skulde ikke blive den sidste.

Nu da: Skriget eller rettere Vrælet, jeg hørte, kom rigtignok fra

St. St. Blicher

Hr. Kammerraad *Svirums* Hals; men det var et blot Jagtsignal, et Slags Basunstød, som tilkendegav: at Jagten nu tog sin Begyndelse. Det Plutup i Vandet, jeg havde hørt, kom fra Hundene, der, otte i Tallet, alle paa eengang havde styrtet sig i Søen. – Strax efter begyndte de at *halse*, (ved Aftensbordet kom jeg engang for Skade at sige: de gjøde; men Hr. *Ravicolus* sagde alvorlig og belærende: „Jagthunde, min gode Ven! *gjø* ikke, de *halse*;" jeg lovede, aldrig mere at gjøre mig skyldig i en saadan Forseelse). Hundene halsede altsaa, snart een, snart flere tillige. Ænderne begyndte at skræppe; nogle lettede over Rørene og faldt igjen, andre satte i Vejret og omfløj Søen i store Kredse. – Jagten drog fremad: Hundene kom nærmere og nærmere; deres *Aufstær* i Baaden ligesaa. Det varede ikke længe, før det første Skud gik af. Knaldet gjentoges fra Gaarden, og rullede derpaa, som en Torden, ned over Søen, indtil det hændte mellem de fjerne Lyngbanker – det var min Sidemand, som havde brændt løs. Snart skjød ogsaa den næste Jæger, og efterhaanden de andre, og en levende Ild vedligeholdtes nu over en heel Time. Imidlertid var Baaden og Hundene passeret mig forbi, og jeg undrede mig højlig over, at intet Skud var bleven mig til Deel, da dog de fleste Ænder maatte over min Glime – denne Gaade fik jeg dog siden opløst.

Alligevel morede jeg mig, skjøndt blot en ledig Tilskuer, over dette ny og usædvanlige Skuespil: Hunde og Jægere, besjælede af lige Lyst og Iver, vare i nafladelig Virksomhed; de første sprang og pladskede, pustede og halsede omkring i Sivet og Rørene; de Sidste skjød og ladede, sigtede og tog fra Øjet; men Ingen overgik paa denne Dag vor raske Vært: han var i rastløs Activitet, han foer fra et Sted til det andet, hvor hans Nærværelse var meest nødvendig, skjød, raabte til Hundene – thi han alene havde Ordet – og af hans hyppig og ivrigt gjentagne „Apport! hahah! det var ret min Dræng!" sluttede jeg mig ganske rigtig til en betydelig Fangst.

Endelig ansaae han Revieret nu for temmelig vel rensat, og raabte af. Han gjorde Landgang, og alle vi Jægere forsamledes om vor tapre Admiral, enhver med sit Bytte – kun jeg kom tomhændet. Da han havde mønstret og tildeelt os Alle – især *Spion*, der havde bedækket sig med Hæder – velfortjent Berømmelse, vendte han sig til mig og sagde: „men De har jo slet ikke havt Ild i Bøssen?" „Jeg har Inret havt at skyde efter" svarede jeg. Han rystede paa Hovedet. „Jeg forsikkrer Dem" gjentog jeg, „at jeg ikke har seet Andet, end nogle Fiske, som